
Vin, babyer og nye sykehus

LEGELIVET

PER REIDAR HØINESS

prhoiner@gmail.com

Per Reidar Høiness er spesialist i ortopedisk kirurgi ved Vestre Viken, Drammen sykehus.

Det knytter seg forventninger til babyer som blir født, eller ny vin som slippes. En slik spenning kjenner man også på ved åpningen av et nytt sykehus.

Illustrasjonsfoto: Lise
Åserud / NTB

Georgisk vin lages på en måte som kan sammenlignes med en graviditet. Det tar ni måneder fra druene legges i underjordiske krukker til vinen faktisk er ferdig. Da er det tid for å smake. Lukten, sødmen og fruktigheten strømmer frem, samtidig som bitterheten fra tanninene kiler på tungen. Saperavidruene er til stor glede for vinentusiastene. Vinen lager seg stort sett selv – gang på gang.

Spenningen er også gjerne stor hver gang man ser et nyfødt barn for første gang. Har det to armer og to bein? Ti fingre og ti tær? Beveger barnet seg normalt og gir det kontakt? Er refleksene i orden? Skriker barnet ved stimulering? Fungerer sansene og er alle kroppsåpningene som de skal? Og hvem ligner babyen på? Det siste er ikke alltid så lett – rett etter fødselen. Babyer ligner på hverandre.

«Spenningen er også gjerne stor hver gang man ser et nyfødt barn for første gang. Har det to armer og to bein? Det er omtrent som når det bygges et nytt sykehus. Ser det ut som et sykehus?»

Det er omtrent som når det bygges et nytt sykehus. Eller man skal flytte inn i et nybygget sykehus. Ser det ut som et sykehus? Er poliklinikkene langt fra inngangsdøren? Er garderobene i nærheten av arbeidsplassene? Hvordan ser døgnpostene ut – er de store nok? Hvordan fungerer refleksene: Hva skjer for eksempel dersom brannalarmen går, eller det kommer inn et multitraume?

Det gamle sykehuset i Drammen er lagt ned, og hele virksomheten – og mer til – er flyttet til Drammen Nye Sykehus (DNS). Spennende. Et sykehus lager ikke seg selv. Her har mange tenkt, planlagt og organisert over lang tid. Og ikke minst, hva er det penger og økonomi til? Hestehandlenes tid er ikke over! Hva skal prioriteres, hva kan ofres?

Joda, det ser ut som et moderne sykehus, og det lukter som et moderne sykehus. Det vil si, ikke så mye – foreløpig. Det vil endre seg. Snart fylles bygningene med folk som tar med seg lukter, lyder, farger og liv.

Hva med oss som skal jobbe der, som skal bruke mesteparten av den våkne tiden av døgnet vårt i dette nye huset? Vil vi føle oss velkomne – blir det et godt sted å komme til?

Selv om vi fortsatt vil møte våre gode og kjente kolleger i gangene, vil vi også møte mange nye som vi ikke kjenner fra tidligere. Ny organisering av avdelinger og arbeids- og møteplasser vil sørge for det. Nye muligheter vil åpne seg, samtidig som gamle vil forsvinne. Først og fremst blir det spennende med det åpne kontorlandskapet. Dette er nytt for oss. Nå er det slutt med å gjemme seg på kontorene i ledige stunder. Slippe en rap og legge beina på bordet. Sitte og tenke litt for seg selv. Spise som en gris uten at noen andre ser eller kommenterer det. Ha en fortrolig samtale med en kollega om noe som er vondt eller vanskelig. Ringe en pasient for en krevende samtale.

«Nå er det slutt med å gjemme seg på kontorene i ledige stunder. Sitte og tenke litt for seg selv. Spise som en gris uten at noen andre ser eller kommenterer det. Ringe en pasient for en krevende samtale»

Generiske arbeidsplasser og «clean desk» er det nye husmantraet. Vil det bli vårt alles nye mantra? Riktignok er det ikke meningen at vi – som er leger – skal sitte foran pc-en hele dagen, men for mange blir det likevel mye pc-jobbing store deler av dagen. Det er langt fra kontorplasser nok til alle samtidig.

Må vi nå stå opp ekstra tidlig om morgenen, ta et tidligere tog, brøyte oss frem gjennom køen for utlevering av arbeidstøyet, bråskifte tøy og sko i garderoben, for deretter å stormløpe trappene opp til kontorlandskapet for å finne en ledig plass? Slik at vi kan sitte triumferende og smilende og vifte med hendene når etternølerne kommer og må logge seg inn på laptopene i vinduskarmene?

En annen endring blir den papir- og bokløse hverdagen. Noen hilser den velkommen, mens andre ikke vet hvor de skal gjøre av haugen med papirer, artikler og bøker som de har opparbeidet seg gjennom et arbeidsliv. Vil skapet mitt ved kontorlandskapet ha plass til mer enn en matpakke og en drikkeflaske? Kanskje en bok? Kanskje en perm med de viktigste artiklene? Er det plass til oss her?

«Må vi nå stå opp ekstra tidlig om morgenen, ta et tidligere tog, brøyte oss frem gjennom køen for utlevering av arbeidstøyet, for deretter å stormløpe trappene opp til kontorlandskapet for å finne en ledig plass?»

Kan det minne om den gangen du skulle på middag hos noen venner og de hadde glemt at du skulle komme? Tross alle forsikringer om at du var hjertelig velkommen – «kjempehyggelig!» – var det kanskje en rar følelse å måtte sitte ved barnebordet – på en altfor liten stol. Dessuten hadde du ikke fått vite at det var oktoberfest-tema med lederhosen og dirndl, og der satt du med nystroket rødprirket skjorte og mørkeblå blazer. Rosévinen du hadde med passet dårlig til svineknokene som kom på bordet. Var det bedre å takke pent for seg og dra hjem i stedet?

Det er viktig å føle seg velkommen, viktig å føle seg hjemme, føle eierskap, tilknytning og identitet. Nye vegger, tak, korridorer og kontorlandskap gir spennende muligheter, men også noe fallhøyde. Kanskje særlig dersom man er en gammel sau som synes alt var bedre før.

Det ryktes at polet har sluppet en ny rødvin fra Georgia. Saperavi har gjort det igjen!

Jeg åpner optimistisk en flaske, setter meg rolig ned med et glass og kjenner godt etter.

Publisert: 9. oktober 2025. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.25.0580
Opphavsrett: © Tidsskriftet 2026 Lastet ned fra tidsskriftet.no 4. juli 2026.